

SIRO, SIRO, SITAKÕNÕ

Siro', siro', sitakõnõ, näio', noorõ-noorõkõsõ', näio', noorõ-noorõkõsõ'

siro', kull'a sitakõnõ,

aro', aro', asukõnõ.

Sija panõ pakso sita,

suurõ sita sirotõllõ,

ommõ vilets vilämaa siih,

väega kehvä kesvämaa siih,

liivätsõ' om' leeväpõllu'.

Sija-ks panõ suurõ sita,

laja sita laotõlõ.

Nakas vili vinnümähe,

kaara nakas kasumahe,

rügä nakas põldu rühkmä.

Tulõ süvä süükõnõ,

kull'a kätte koristusõ,

vell'o veerüs vikahtiga,

kaalus kaari ajamahe.

Vili pikk ku pilliruuga,

kaara no' ku kanepkõrrõ'.

Mõne üksiku armastuslaulu kõrval on Zetode kontsertidel ikka kõlanud lood loomade tapmisest, kõrtsikaklustest, riiete valmistamisest, sõdimisest, hambavalustki... kuid miskipärast pole tsurad puudutatud kõige olulisemat, kõige elulisemat – seda, millele pühendatud rahvalauluteaduses terve omaette kategooria; seda, mis ometigi kogu elu alus – jah, te arvasite õigesti – see on SITT.

Raju ja hüpnootiline sõnnikulaotamislaul „Siro, siro, sitakõnõ“ näitab kuulajatele ürgset looduse ringkäigu, kus kehavõitu põllumaale sõnnikuga väge juurde antakse, et vili ikka pikaks kui pilliroog sirguks ja kaerakõrred ikka korralikult kasvaks.

Our songs have so far been about killing animals, tavern fights, war, making clothes, love and even about toothache, but somehow we have managed to avoid the most important of all, the thing that has its own big section in folklore and is the basis for all life, you've guessed it – it's CRAP. This song shows the listener an ancient circle of life, where poor crops are fertilized with animal dung.